

לגלעד, אודי ואלדד,

אנחנו קמים בבוקר מצחצחים שיניים מתקלחים מתעכבים מול המראה דקות ארוכות, מורחים קצת ג'ל יוצאים דרך הדלת החוצה, הילדים לבית הספר ההורים לעבודה מוציאים את מפתחות הרכב לוחצים על השלט הדלתות נפתחות מתיישבים חוגרים חגורת בטיחות מניעים את הרכב בוחרים את התחנה שלנו ברדיו ויוצאים איש איש לדרכו קרוב ל – 7 מיליון אנשים עושים את אותו הדבר בכל בוקר ואתם לא

אחה"צ חוזרים הילדים מבית הספר ל- ICQ ל- SMS לחוגים לטלויזיה, בערב חוזרים ההורים הביתה מהעבודה עייפים מהבלי היום, מחפשים מזור ומפלט לאזן במעט את הלחצים והמתחים שחווינו, חלקנו נמלט אל השלט בחיפוש אחר תוכנית שטחית שלא תעורר בנו שום צורך להשקיע מאמץ כל שהוא בהבנתה חלקינו יצא לבלות לשתות לעשן לרקוד לדבר לברבר להתווכח ולהתעורר בבוקר שלמחרת ושוב לצחצה שיניים מתקלחים ואת השאר אתם יודעים קרוב ל – 7 מיליון אנשים מנסים להימלט מהטירוף ואתם חולמים עליו בלילה

ואומרים שהמלחמה מאחדת

ואומרים שמשברים מחזקים

ואומרים שלא משאירים פצועים בשטח

ואומרים שלא נשחרר טרוריסטים עם דם על הידיים

ואומרים שלא נעשה רעש מזה שאתם שם שזה מזיק והערבים ידרשו לשחרר

עוד יותר טרוריסטים, כאילו שאם היינו מדברים פחות הם היו מורידים את

המחיר

ואומרים לנו שהסיבה לכניסתנו למלחמה בכלל לא הייתה בגללכם

הבוקר שינינו מהרגלנו ובאנו לבקר אתכם, כן, אתם הבאתם אותנו לכאן, היום

אנו מאוחדים, קול אחד, משפחה אחת, ללא מחלוקת ללא סימני שאלה יודעים

בדיוק מה המטרה יודעים שלא קלה ולמרות שלא הספקתם להגיע ואולי בגלל

זה, מדברים בשובכם וקוראים מכאן למנהיגינו להתרכז בשחרורכם

ואנו שולחים אליכם מילות עידוד ואהבה בעננים של תקווה שזורים בקרני

שמש חמה של ים כחול וחופש

בעז גלוסקא, פרדס חנה כרכור מאי 2007